

### [Justitsministeren.]

Man har opbevaret de Oplysninger, som han dengang gav om sin Person, og det er ikke muligt at faa dem til at stemme med det Billede, han nu vil give af sig selv. Nu siger han, at han i 1934 var flygtet fra en tysk Koncentrationslejr. I 1934 sagde han, at han var flygtet hertil for at undgaa en formentlig forestaaende Arrestion. I et Brev, som han i 1934 sendte den daværende Justitsminister, oplyste han ogsaa, at han var paa fri Fod, da Flugten skete. Han har ogsaa oplyst, at han i Tyskland oprindeligt havde været Medlem af det socialdemokratiske Parti, men at han i de senere Aar forinden Udrejsen var kommet i et ret skarpt Modsetningsforhold til Socialdemokratiet, hvad der endte med et fuldstændigt Brud med dette Parti, navnlig fordi han var en Modstander af den skarpe Holdning, som Partiet indtog over for Kommunistbevægelsen.

Da Prien den 28. August 1934 kom over den dansk-tyske Grænse, var det langt fra nogen sjælden Begivenhed, at der kom Flygtninge fra Tyskland, og der var organiseret et Hjelpearbejde for dem, bl. a. gennem den socialdemokratiske Matteottifond og den kommunistiske Organisation „Røde Hjælp“. Prien udgav sig her for Socialdemokrat, men de Oplysninger, som fra socialdemokratisk Side blev indhentet fra Forbindelser i Tyskland, førte til, at Matteottifonden ikke mente at kunne tage sig af ham. Det fremgik af forskellige Breve, som han havde paa sig, at han havde Forbindelse med den tyske „Røde Hjælp“, og efter sin Anmodning blev han derfor sat i Forbindelse med den danske „Røde Hjælp“, som ogsaa tog sig af ham. Om Priens Forhold her i Landet, indtil han i 1940 kom til Sverige, behøver jeg ikke at sige meget. Han fik Opholds- og Arbejdstilladelse og blev i 1935 gift med en polsk født, men senere naturaliseret Kvinde.

Han havde forskellige Konflikter med Myndighederne, som han imødegik med Trusler af forskellig Art. Bl. a. truede han med at skandalisere Myndighederne gennem Pressemeddelelser, og han truede ogsaa med at rejse ud af Landet og efterlade Hustru og Barn til de danske Forsørgelsesmyndigheder. Under Jødefølgelserne i Oktober 1943 søgte hans Hustru Tilflugt i Sverige. I Danmark havde han ikke sørget særlig godt for hende, i Sverige svigtede han hende fuldstændig paa Grund af en Forbindelse, som han dér havde indledet med en anden Kvinde.

De svenske Myndigheder havde mange Bryderier med Prien, fordi han ved sin

aggressive og kværunderende Optræden skabte Uro i Flygtningekredse. Det førte til, at han blev anbragt i den lukkede Forlægning Långmora. Ogsaa her fortsattes Vanskelighederne; han etablerede Sultestrejke flere Gange og maatte overføres til et Sindsygehospital, et Fængsel og senere til en anden Forlægning. Det lykkedes ham om sin egen Sag at sætte en meget voldsom Pressekampagne i Gang med det Resultat, at han kom paa fri Fod.

Under sit sidste Ophold i Danmark har han fortalt, at han i Sverige gjorde en betydelig og paaskønnet Indsats for de danske Flygtninge. Andre, som har Kendskab til Forholdene, har erklæret, at han paa ingen Maade afslørede særlig tiltalende Karakteregenskaber og i flere Tilfælde søgte at mele sin egen Kage paa en ret utiltalende Maade.

Dr. Vilhelm la Cour har i en Redegørelse i „Nationaltidende“ for den 20. Februar 1948 oplyst, at Prien i januar 1945 opsøgte Dr. la Cour i Stockholm for at interessere ham for Holstens Løsrivelse fra Tyskland, hvis Sydslesvig blev frigjort. Dr. la Cour tilføjer, at hans Opfattelse og Argumentation var rent slesvig-holstensk. — Det var Dr. la Cours første og sidste Møde med Henri Prien.

Ved Kapitulationen søgte Prien over Danmark ned til Sydslesvig. I Sydslesvig kom han snart ind i en heftig Propagandavirksomhed for Sydslesvigs Forening med Danmark. Under dette Arbejde mødte han betydelig Modstand hos de britiske Besættelsesmyndigheder paa Grund af den meget skarpe Kritik, som han rettede mod de Dispositioner, Besættelsesmyndighederne traf. Det endte med, at Prien besluttede sig til at gaa illegalt over den danske Grænse. Dette skete den 8. Juni 1946, og det lykkedes ham at faa Tilladelse til Ophold og Arbejde her i Landet. Ved den Beslutning, som saaledes blev truffet, har det sikkert været afgørende, at Sydslesvigsk Udvalg gik stærkt ind for Prien. Det blev anført, at man kunde befrygte, at Prien, hvis han kom tilbage til Sydslesvig, vilde søge at skandalisere og skade flere ledende Personer i Landsdelen.

Efter de Oplysninger som foreligger, bestaar det, som Prien kalder de britiske Besættelsesmyndigheders skarpe Holdning over for ham, deri, at de har lagt sig i Vejen for hans stadige Bestræbelser for at skabe Uro i Landsdelen. Derimod foreligger der intet om, at der var nogen personlig Risiko for ham. Der forelaa intet som helst om, at Englænderne vilde gaa til Retsfølgning imod ham for hans Sydslesvigpolitik eller den særlige Maade, han drev den paa. Derimod har Englænderne, da de erfarede